

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

konventioner fastsatte; men på andre områder kan vi ikke undskylde os med, at noget lignende er årsagen til, at vi ikke har ratificeret.

Mit parti er af den opfattelse, at Danmark bør støtte Den internationale Arbejdsorganisation og dens indflydelse verden over ved at ratificere så mange af dens konventioner som muligt, når det iøvrigt er tjenligt ud fra danske interesser. Hertil kommer, at dette spørgsmål om ratifikation er rejst af Nordisk Råd, idet man ville anse det for ønskeligt, om de nordiske lande i større udstrækning kunne ratificere konventioner — og ratificere de samme konventioner.

Nu ligger der altså et kompleks af konventioner for os, om hvilke det er sagt, at vi skulle kunne ratificere dem uden lovændringer, og forsåvidt skulle sagen synes oplagt.

Den konvention, vi i øjeblikket behandler, konventionen om minimumsnormer for social tryghed, skulle vi jo nu kunne ratificere uden lovændringer, idet vi tilfredsstiller 4 af de 9 punkter, der er nævnt, medens det kun kræves, at man tilfredsstiller 3. Det er imidlertid rigtigt, at der er nye principper i denne konvention, bl. a. dette, at ratifikation nu kan komme til at kræve lovændringer på et tidligere tidspunkt, end tilfældet ellers ville være. Jeg skal derfor ikke stille mig uvilligt overfor tanken om spørgsmålets behandling i et udvalg.

Blandt de punkter i denne konvention, som den danske lovgivning ikke opfylder, vil jeg nævne dagpenge under sygdom og moderskabsydelse, og det kunne måske give os anledning til i fremtiden at vende opmærksomheden i noget højere grad mod disse to punkter.

Jeg kan tilsige mit partis velvillige behandling.

Ragnhild Andersen: Det burde være en selvfølge, at enhver stat sikrede borgerne et minimum af social tryghed, og dette minimum burde ikke være mindre end det,

der er fastlagt i den foreliggende konvention, og det burde omfatte de ni i konventionen nævnte områder: læge- og hospitalsbehandling, dagpenge under sygdom, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, familieydelse, moderskabsydelse, invaliderente og efterladteerstatning. Men sådan er det langtfra.

Det er ganske betegnende for forholdene, at kun 2 lande har ratificeret denne konvention. Det behøver naturligvis ikke at være udtryk for, at ingen lande udover disse to opfylder en eller flere af forudsætningerne for, at man kan ratificere konventionen; men det er vel næppe tilfældigt, at kun England og Sverige, der jo i den kapitalistiske verden betragtes som førende på sociallovgivningens område, har ratificeret denne konvention. Det er bemærkelsesværdigt, at en medlemsstat kan ratificere, når blot den opfylder de fastsatte bestemmelser for 3 af konventionens 9 områder. Der er vel grund til at sige, at det føles beskæmmende — og er beskæmmende — at Danmark kun opfylder de stillede krav med hensyn til 4 områder, nemlig læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Bestemmelserne vedrørende de andre såre vigtige 5 grene kan ikke ratificeres uden lovændringer, og det drejer sig endda her om så vigtige områder som dagpenge under sygdom, erstatning for tilskadekomst under arbejdet, familieydelse, moderskabsydelse og efterladteerstatning. Netop på disse områder er der i det sidste par års tid sat ind for at få lovforanstaltninger gennemført, som kunne sikre tusinder af ulykkeligt stillede medborgere en beskedent hjælp. Ærede medlemmer — sidst det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp som ordfører for det radikale venstre — har i dag været inde på, at der for partierne i folketinget var grund til at interessere sig mere for disse spørgsmål, ikke mindst for moderskabsydelse. Dette kan jeg understrege, og samtidig vil jeg minde om, at mit parti gentagne gange har stillet